

ABDURRAHMAN CERRAHOĞLU



1917`de Burdur`da dünyaya geldi. Bediüzzaman`ı ilk defa 1926`da Burdur`da görmüştü. Üstadın talebelerinden. Risale-i Nur nâşirlerindendir.

“Yıllarca Risale-i Nuru aradım”

“Aslen, Burdur`luyum 1332 doğumluyum. Küçük yaşımdan beri dinime, milletime bağlıyım. Okumayı çok seviyorum. 933-934 Ortamektep mezunuyum. Yanılmıyorsam yıl 1926, İlk mektep ikinci sınıftayım. Bir gün muallimimiz Nefi Bey Burdur`da bizi Karasenir Mahallesinin üstündeki Maşat Tepeye götürdü. Orada bizi gezdirirken uzaktan bir zatı gördük. Muallimimiz bize: `Çocuklar, dağılmayın; ben şu zatla konuşup hemen döneceğim` dedi ve gitti. Beş dakika kadar konuştu, döndü. Bize o zatı göstererek: `Bu, zamanımızın en büyük alim bir zatıdır. Bu zata Bediüzzaman derler` dedi. Biz, o tarafa baktık, bize gülerek el salladılar. Sonra ayrıldık. O zamandan beri, benim hafızamda bu zatın ismi ve siması hep baki kalmıştır. İlkokulu bitince yıllarca Risale-i Nur aradım, bir görüp okuyayım diye... Yaşlı amcalarıma sorduğumda: `Çok güzel risalelerdi, ama biz korkudan o risaleleri hep gömdük` diye cevap veriyorlardı. Bediüzzaman Said Nursî

“İkinci askerliğimde (1943-1944) -Bu askerlik üzerimde çok etkili oldu. Kendi hissime göre hamdım, piştim diyebilirim. Bu askerliğimde Hoca Aziz isminde Tatvan`lı bir arkadaşım vardı. Şafiî mezhebini ondan öğrendim, Hep, Said Nursi Hazretlerinden bahsedirdi. `Askerliğim bitince ilk işim bu zatı ziyaret etmek olacak` diyordu. O benim içimde küllenlen ateşi meydana çıkarıyordu. Askerliğimden Burdur`a dönünce Siirt`li Şeyh İbrahim Efendiye Hocam vasıtasıyla tanıdım. Bu zat Ulu Cami`de Hadis-i Şerif okur ve mânâlarını bize anlatırdı. Burdur`dan dönüşünde Emirdağ`ına uğrayıp Bediüzzaman Hazretlerinin duasını alacağını söyledi. Bu sözler bana büyük heyecan veriyordu.

“Birkaç yıl sonra evvelce tanıştığım Ispartalı Emin İnsel ağabeyin oyuncakçı dükkânına uğramıştım, oradan öğrendim. Hüsrev Altınbaşak ağabeyin elyazısı ve teksir edilmiş şekliyle Bediüzzaman Hazretlerinin büyük Sözler`ini gösterdi, çok heyecanlandım. `Yıllarca aradığımı buldum` diye sevindim. Bu eseri nereden aldığını sordum. Isparta`dan on liraya aldığını söyledi. Masanın üzerine elli lira bıraktım: `Ya bunu bana satın, veya okuyup geri vereyim` dedim. Hiç birine razı olmadı. Kitabı alıp hemen bir tarafa kaldırdı. Yıllarca merak edip göremediğim eseri ariyet için olsun alamadığıma çok üzüldüm. Bir boşluk içerisinde üzgün bir halde dükkâna döndüm. Dükkânımın önünde elinde büyücek bir paket ile müşterim olan Mehmet Yayla ağabeyi (merhum) bekler buldum. Selamdan sonra dükkânı açtı. Bana dedi ki: `Ben seni çok seviyorum, sana, okuyasın diye bazı kitaplar getirdim, okur musun?`

“Ne kitapları?” diye sorduğumda `Risale-i Nur` dedi. Heyecanım büsbütün arttı. Hüznüm sevince kalboldu. O ânda bana dünyaları verselerdi bu kadar makbule geçmezdi. Kendimi zor tuttum.

“Ağabey bizde bir söz vardır: `Hastaya kar mı soruyorsun` diye... Ben bu kitapları yıllarca aradım durdum. Daha şimdi büyük Sözler mecmuasını bir ağabeyde görmüştüm. Gerek parayla, gerekse ariyet olarak alamamıştım. Büyük Allah`ımızın lütfuna bakın ki: Beni sizinle sevindirecek. Allah sizden razı olsun!` diye, yüklüce kitap paketini elinden aldım. Büyüklü, küçüklü hayli risaleler vardı.”

“Bu iki zatı ziyaret vacip oldu”

“Eve gittiğimde o gece saatlerce okudum. Beni ihya etti. Hiç uyuyamadım. İçimde bambaşka duygular hasıl oldu. Tahkiki iman ne imiş; bizi yaratana nasıl iman edilirmiş; Peygamberimiz (s.a.v.) ne imiş, hepsini görür gibi inanmaya başladım. Artık okuyor, okuyordum. O günlerde Üstad Hazretlerine bir minnet ve şükran mektubu yazdım. Yine o günlerde rüyamda Hüsrev Ağabeyi gördüm. Evvelce onu hiç tanıımıyordum. Rüyamda eline bir ağaç dalı alarak, o ağaç dalı ile bir insanın dış hatlarını çizdi. Yine ortadan bir çizgi ile iki kısmı ayırdı. Bana dedi ki; `İşte insanın şer tarafı, bu taraf da hayır tarafı. Risale-i Nur insanın şer tarafını hayra kalbediyor.`

“Uyandım, `hayırdır inşaallah,` dedim. Birkaç gün sonra rüyamda Hz.Üstad`ı gördüm. Bir evin çıkıntılı olan ön kısmına oturmuş, ben selam vermeden `Aleyküm Selâm dediler. Geriye baktım, Üstadımızın evinin üst kısmının kiremitleri noksan. Ben hemen, `Müsaade buyurun Üstadım, şu yerdeki kiremitleri alıp noksan olan yerleri ben tamamlayayım` dedim. Yerdeki kiremitleri yükledim, Üstad Hazretlerinin bulundukları yere götürürken uyandım; `Hayırdır, inşaallah` dedim ve düşünmeye başladım. Karınca kararınca bana da bir vazife düştüğünü anladım. Böylece her iki zatı ziyaret etmek vacip oldu. En kısa zamanda ziyaret etmek için imkân aradım.

Üstadı ziyaretim

“Önce Isparta`ya gittim. Hüsrev Ağabeyle tanıştım. Onu, önündeki rahlede yazı yazarken buldum. Bitmez, tükenmez azimle çalışıyordu. Rengi bembeyaz olmuş zayıf bir bünyesi vardı. Fakat, o haliyle bir iman kalesi olduğunu her hali ve konuşması ile belli oluyordu.

“Aradan kısa bir zaman sonra Emirdağ`a Üstad Hazretlerini ziyarete gittim. Emirdağlı Mehmet Çalışkan Ağabey vasıtasıyla Üstad Hazretlerinden müsaade alındı. Üstadın mütevazı odasına girdik. Yanımda İstanbul`dan hemşehrim Osman Göroğlu vardı. Ellerinden öptük.

“Bana: `Hüsrev`e gittin mi?` diye sordular. Evvela, Hüsrev Ağabeyi ziyaret ettiğimi söyledim.

“İyi yaptın, Hüsrev`e kırk canım olsa, fedâ olsun` dediler. Bir-iki dakika kadar oturduk,

“Eh, hoş geldiniz, safa geldiniz` dediler. Bu, `Tamam, kalkın` demekmiş. Arkamda bulunan Mehmet Çalışkan ağabey işaret etti, kalktık.

“Ben henüz ne olduğunu anlamış değildim. Bize Risale-i Nur okumamızı tavsiye buyurdular. Kendileri ayağa kalktılar, Ayakta iken adlarımızı sordu. En son sıra bana geldi:

“Efendim, bendeniz, İzmir`den Burdur`lu Abdurrahman` deyince; O, `Ben seni yazdığın mektuba göre sakallı bir hoca efendi diye tahayyül ederdim, oturun` buyurdular. Sevinerek tekrar oturduk. Bana ayrıca iltifat buyurup: `Seni yeğenim Abdurrahman yerine kabul ediyorum` dedi:

“Daha sonra İslâmın yüceliğinden, Kur`ânî hakikatlardan, herşeyden önce sağlam bir imandan, Peygamberimiz (s.a.v.) Efendimizden, Kur`ânî hizmetlerden bahsettiler. Tekrar imanın gönüllere yerleşmesinden, imansız bilginin pek faydalı olamayacağından uzun uzun konuştular. Konuştukça devleşen bu zat-ı muhteremin gönülleri inşirah veren sohbetlerinden hudutsuz zevk alıyor konuşmasının kesilmesinden korkuyordum. İmanını yaşayan o küçük yapılı ve mevcut kabına sığamıyor, bize çok müessir oluyordu. Bir aralık sükût buyurdular. Üstadımızı fazla yormak da doğru değildi. Çünkü bir buçuk saate yakın konuşmuşlardı. İzinlerini istedik. Dua buyurdular. Ellerinden öpüp başka dünyalarda yaşıyormuş gibi sevinçle ayrıldık. Tarifi mümkün olmayan zevkle dop dolu idim.

“Hz. Ali`ye mensup olan benim”

“Bir defaki ziyaretimde yanımda Burdurlu merhum hocamın oğlu Hasan Hatipoğlu vardı. Üstadımıza Hasan Hatipoğlu`nu tanıştırdığımda, hemen: `O benim ahiret kardeşimdi. Rahmetullahı rahmetten vasiaten; meşreblerimiz ayrı olmakla beraber o allâme idi; Onun din hususunda tuttuğu dalı kimse kurutamazdı. Çünkü yegâne mesnedi, âyât-ı ilâhiye ve hadis-i nebeviye idi` dedi.

“Hoca Efendiden işitmiştim. Bediüzzaman Hazretleri zaman zaman hocamın evine teşrif eder, yalnız undan yapılmış çorba yerlermiş. Konuşmalarına biraz ara verdikten sonra bana dönerek:

“Kardeşim Abdurrahman, Hz. Ali (r.a.) Efendimize mensub kişi benim. Ne alıyorsam, o kanaldan alıyorum. Fakat beni bozuk alevilerden zannetme` dedi. (Çünkü ben, dinin bazı yerlerini tağyir eden bozuk alevilere çok kızıyordum.) Bu sözleri karşısında donmuş kalmıştım.

“Birkaç yıl evvel bir rüya görmüştüm. O rüyamı Midhat Efendi Hazretlerine anlatmıştım. Rüyam şöyleydi: 1949 yıllarındaydı. Asker olmuşum. Altı aylığına Kore`ye gönderilmişim. Aytı ay harbettikten sonra vatanıma dönerken Kanber Ağa isminde bir zat (bu zatı Midhat Efendi Hazretlerine devam ederken tanıyordum) bana bir kutu kaşık verdi, `bunu çocuklarına hediye götür` dedi..

“Bu uzun rüyayı Midhat Efendi Hazretleri şöyle tabir buyurdular:

“Oğlum, Hz. Ali`ye mensub bir zat tarafından büyük fayda göreceksin, buna dikkat et` diye rüyamı yorumlamışlardı. O sırada kore Harbi çıkmamış ve ben Kore neresidir, layıkı ile bilmiyordum. Bir müddet sonra Kore Harbi çıktı. Gazetelerde Kore`ye ait resimler çıkmaya başladı. Resimlere bakıyorum, inceliyorum, rüyamda gördüğüm yerler. Hep şaşırıyordum. Artık rüyamın doğru bir rüya olduğuna iyice inandım. `Acaba Hz. Ali`ye (r.a.) mensub, kim diye zaman zaman düşünüyordum. Bu ziyaretimde Üstad Hazretleri, bana dönerek:

“Kardeşim, Hz. Ali`ye mensup benim` deyince hayret edip donakalmıştım. Nice sonra kendime gelince içimden beni bu zata kavuşturan Cenab-ı Hak`a şükrettim. Mevlamız her iki zat-ı muhteremi sonsuz rahmetiyle mustağrak kılsın. Benim şaşkınlığım, Üstad Hazretlerine bu rüyamı anlatmamıştım.

“Cidden, Üstad Hazretlerinden istifadem büyük oldu. Üstad Hazretlerini tanıdıktan sonra hayatım boyunca o ezeli, ebedi varlığı hep hisseder oldum. Bir şey yapacağım zaman hemen Cenab-ı Hakkı anıyor, yarın ahirette-bunu yaparsam veya yapamazsam bana ne muamelede bulunur diye düşünür oldum. Cenab-ı Haktan bu duygu ve düşüncemi son nefesime kadar esirgememesini niyaz ederim.

“İzmir`de sen benim vazifemi aldın”

“1952 yıllarında olacak; Üstad Hazretleri Akşehir Palas`ta kalıyordu. Gençlik Rehberi için mahkemeye verilmişti. Bir ay ticaret için İstanbul`a gitmiştim. İyi bir tevafuk oldu. Fırsat bilerek Akşehir Palasa gittim. Tabii, ertesi gün mahkeme olacağından rahatsız etmek de istemiyordum. Hiç olmazsa selam ve hürmetlerimi yakınlarından birini vasıta kılarak arz etmek istemiştim. Girmeme, arkadaşlar müsaade etmediler. `Zararı yok, selamlarımı, hürmetlerimi tebliğ edin` dedim ve bekledim.

“Hemen çağırın, gelsin` buyurmuşlar. Selamdan sonra: `Efendim, şimdi sizin çok meşguliyetiniz var, sizi meşgul etmiş olmayayım` dedim. Bana. `Kardeşim, bizim için her zaman birdir` buyurdular. Hatırimi sordular, dualar ettiler: `İzmir`de sen benim vazifemi aldın. Öyle bir muhitte beni yormadın. Vallahi, hergün sana ismen dua ediyorum` buyurdular.

“Dostlarımızdan gelen tarizler bize ikaz olur”

“Bu sözler, benim için tarif edilmez sevinç ve şükür kaynağı oluyordu. Bir de şu sözleri ilave ettiler: `Ben zaman zaman dualarımda şehirleri de sayarak dua ederim. Isparta, Eskişehir, İstanbul, Burdur... Burdur`a dua ederken Burdur`da

Risale-i Nur`a sahip çıkan pek az, hayret ederdim. Meğer oradan Abdurrahman kardeşimiz çıkacaktı.

“İşte bu iltifatın hazzı bana yetiyordu. Burdur`da Şekerci Hüseyin Efendiden, Babacan`dan ve Binbaşı Asım Beyden bahsettiler, rahmetle andılar. Merhum Asım Beyden şöyle bir hatıralarını söylediler:

“İsparta mahkemesinde Asım Bey şahit olarak dinlenecekti. Mahkeme kapısı önünde beklerken Asım Bey ellerini açmış şöyle demiş: `Ya Rabbi, şimdi ben şahitlik edersem belki üstadıma bir zararı olabilir, onun için şu anda benim ruhumu al ki kurtulayım. Mübarek o anda ruhunu teslim etmiş ve mahkemeye girmemiş. (Asım Bey, benim orta mektepte sınıf arkadaşımın babası idi, Allah rahmet eylesin)

“Üstad Hazretleri, mahkemeden sonra `Yarın yine gel` buyurdular. Ertesi gün gittim, çok neşeli idiler. Bir aralık ben, `Üstadım hayret ettiğim bir şey, inanın gruptan bir kısım hocaefendiler bize düşman` dedim. `Kardeşim, onlar bizi anlamıyorlar. Manevi saltanat düşkünü zannediyorlar. Ben onlara da dua ediyorum. Dostlarımızdan gelen tarizler bize ikaz olur` buyurdular.

Sonra: `Benim de Risale-i Nur`a ihtiyacım var` dediler. Mektubatin Altıncı Risale olan Altıncı Kısmı`nı okudular. Altı desiseyi geniş bir suretle açıkladılar.

“Üstadın hizmetindeyim”

“Bir defasında Fatih Reşadiye Otelinde ziyaret ettim. Bana `nerede kalıyorsun?` buyurdular. `Henüz belli değil` dedim. `Öyleyse benim misafirim ol` buyurdular. Yandaki odada Ahmet Aytimur, Ahmet Feyzi Ağabey, Nazif Çelebi Ağabey bu odada kaldık. Uyanık bulunduğum derecede, Üstadımızın bütün Müslümanların selameti, saadeti için dua ve niyazda bulunduklarına şahit oldum. Bir zaman sonra hepimiz uyumuşuz. Birden kapımız, elle vurulmaya başladı. Ahmet Aytimur kardeşimiz:

“Gidemem, ben ihtilam olmuşum, sen git` dedi.

“Kardeşim, ben Üstad`a nasıl hizmet edebilirim; nasıl hizmet edileceğini bilmiyorum. Hem de bir şey lazımsa, nerde, ne var, bilmiyorum ki... Gel, beraber gidelim` dedim.

“O yine: `Ben böyle gidemem` dedi.

“O zaman dedim ki: `Bak, senin bu meselen gibi asr-ı saadette olmuş; Ebu Hüreyre (r.a.) cünüb iken Resulullah (s.a.v.) ile karşılaşmıştı. Diyor ki, ben geriledim, yani geri çekilerek (gidip) yıkandım. Sonra geldim. `Nerdeydin` veya `nereye gittin` buyurdu. `Gerçek cünüb idim` dedim. Buyurdu ki: `Müslüman necis olmaz`. Böyle olduğu halde, sen Üstad hazretlerinin yanına niye gitmezmişsin.

“Tekrar: `Yürü, beraber girelim` dedim. Beraber girdik. Gecikmemizden biraz serzenişte bulundular. Üstad Hazretlerini öksürük tutmuş; boğulacak gibi öksürüyordu. Hava da soğukça idi. Sobasını yaktık. Ben, gece olduğu için müsaadelerini aldım. Ahmed kaldı.

“Sonra Ahmed`e: `Abdurrahman`a sorun, bana bir öksürük ilacı alın` buyurmuş. Ahmed geldi, sordu. Ben de on gün kadar evvel öksürük olmuşum. Bir ilaç bana çok iyi gelmişti. Ahmed iyice geç vakitlerde nöbetçi eczane aramaya çıktı. Ancak uzun dolaşmalardan sonra bulmuş.

“İlacı alıp geldi. Üstad Hazretleri tarifnamesini (prospektüsü) okutmuş, tarifte tok karnına içilmesi yazı olduğundan: `Şimdi benim karnım aç, hele dursun` buyurmuşlar. Ertesi sabah kalktık. Ahmed Feyzi Kul, Sabri Halıcı, Nazif Çelebi ağabeylerle müsaade alıp ziyaret ettik. Üstadımızı iyi bulduk. Bize neşeli, güzel güzel konuştular. Hatta Sabri Halıcı Ağabey, açıklık saçıklıktan bahis açtılar. `Üstadım, siz pek dışarıya çıkmıyorsunuz, bilmezsiniz` dedi. Buna karşı: `Kardeşim Sabri, hepsini gayet iyi biliyorum` dediler. Ben ertesi gün yine orada kaldım, tekrar ziyaretten sonra müsaadelerini alıp İzmir`e ayrıldım.

“Üstad beni aratıyor”

“Yıl 1953. İstanbul’un 500`üncü fetih günü yıldönümü. Üstad Hazretlerinin Çarşamba`da bir evde oturduğunu öğrendim. Adresini aldım. Ramazan-ı Şerif içindeydi. İkindiye yakın bir zaman içerisinde evi buldum. Kapıyı çaldım. Hizmetinde bulunanlardan bir arkadaş geldi. Kapı aralığından bana Üstadımızın çok yorgun olduğunu söyleyerek sert bir şekilde kapıyı üzerime kapadı. Ne de olsa o zaman gençtim 35 yaşlarında falan.... Ne bileyim, biraz da kızarak kapıya yüklendim.

“Kapı açıldı. `Yahu, sizin hakkınız kadar, benim de burada hakkım var, beklerim. Üstadımız, istirahattan sonra müsaade ederlerse kalırım` dedim. İçeri girdim. Üstad Hazretleri uzanmış, gözleri kapaşlı istirahat ediyorlardı. Ses çıkarmadan çok az bir zaman kalıp ayrıldım. Kapıyı açıp beni almak istemeyen arkadaş: `Zaten siz beni istemiyordunuz. Uyanınca selam ve hürmetlerimi, dualarımı, beklediğimi söylersiniz` dedim.

“Ticari işlerimi görmek için çarşıya gittim. Arkadaşlarımızın naklettiklerine göre kısa bir istirahattan sonra, `kim geldi` diye sormuşlar.

“Onlar da: `İzmir`den Abdurrahman geldi` demişler.

“Onu niye bıraktınız, onunla konuşacaklarım vardı; şimdi gidin, bulun hemen getirin` buyurmuşlar.

“Yatsı zamanı Beyazıt Camiine giderken, tanıdıklardan bir genç arkadaşım beni görünce: `Ağabey, nerelerdesiniz? sizi bulmak için hepimiz seferber olduk; ayaklarımıza kara su indi` dedi.

“Ben de: `Kardeşim, siz öyle istediniz, halbuki ben bekleyecektim` dedim.

“Haydi, haydi gideceğiz. Üstadımız öyle istiyor` dedi. Beraber aynı eve tekrar gittik. Üstad hazretlerinin elini öptüm. Bana sarıldı. `Seni merak etmiştim, çünkü başından bir hadise geçti, korktun mu?` buyurdular.

“Duanız bereketiyle korkmadım` dedim. Memnun oldular.

“Amma daima müteyakkız olun, teenni ile hareket edin, bizim saklı gizli bir şeyimiz yok. Yolumuz belli. Hizmet etmek istediğimiz belli. Biliyorsun, ben gece kimseyi kabul etmem. Fakat seni merak etmiştim` buyurdular.

“O sırada benim dükkanım, evim sekiz polis tarafından basılmıştı. Başta Üstadımız dahil 84 kişi mahkemeye verilmiştik. O gün neşeli idiler. İstanbul’un fetih resm-i geçidini takibettiğini, o mübarek günü yaşadığını anlattılar. `Yarın, yine gel` buyurdular.

Üstaddan aldığım tarikat dersi

“Ertesi günü tekrar ziyaret ettim. Yanında abdulmuhsin kardeşimiz vardı. Abdulmuhsin`e giderek, şaka yollu: `Keçeli, sen Risale-i Nurları polislere teslim ettin. Abdurrahman kardeşimizde hiç bulamadılar` dedi.

“Bir aralık ben: `Üstadım, İzmir`de pek çok ehl-i tarik var. Çoğu da bozuk bir tutum içerisinde. Gerçi biz Telvihat-ı Tıs`ayı müsaadelerinizle teksir edip lüzumlu yerlere verdik. Bir de zat-ı âlilerinden tarikat hakkındaki fikirlerinizi dinlemek istiyorum” dedim. Bana şu cevapta bulundular:

“Evvela sana gelince mensub olduğun zattan ayrılma. Hatta seni kovsa devam et.` Bundan kırk yıl kadar evvel Şeyh Esad Efendi kardeşim bana geldi.

“Kardeşim Said, tuttuğun bu yolu tarikatla birlikte devam edersen zamanın imam veya reisi olursun` dedi.

“Cevaben dedim: `Kardeşim, öyle bir zaman gelecek ki, iman adet kabilinden sallantıda olacak. biz,-tarikât bir tarafa-hepimiz bugünden tezi yok imanî hüccetlerin gönüllerde yerleşmesi için birleşirsek o zaman en faydalı, en lüzumlu vazifemizi yerine getirmiş oluruz.`

“Bana tarikatın lüzum veya adem-i lüzumunu şu veciz cümlelerle anlattılar: `Kardeşim, öyle bir mürşid bul ki, hayatında Kur`ân-ı azimüşşan ve Peygamberimiz (s.a.v.)`in mübarek sözlerine ittiba edip, gayrı en küçük bir bidat işlememiş olsun. Böyle bir zatı bul da beraber intisab edelim. Ben ehl-i tarika muarız değilim. Benim on üç tarikattan iznim var. Fakat bugüne kadar en yakınlarımın hiçbirisine tarikat dersi vermedim. Zamanımız onun zamanı değil..

“Zamanımızın büyük Üstadı, manâ ordularının büyük kahramanı mücahid Bediüzzaman Hazretlerine de bu yakışıyordu. O arada Abdulmuhsin Alev söze karıştı.

“Ben tarikatın en yüksek mertebesinde olmaktansan Risale-i Nur`un en geride kalan, Kur`ân-ı Kerime hizmet eden bir talebe kalmayı tercih ederim` cevabında bulundu.

“Sonra Üstadımız, `Bize kemmiyet lâzım değil, keyfiyet lâzım` buyurdular. Çok yorulmuşlardı, müsaadelerini alıp ayrıldım.

Annemin serzenişi

“Bir gün annem (merhume) Risale-i Nur okuyordu. Ağlamaya başladı. `Neden ağlıyorsun?` dediğimde: `Erkek olmadığma... Erkek olsaydım; gider, bu zat-ı muhteremin hizmetinde bulunurdum` dedi.

“Kısa bir süre sonra Isparta`da Üstad hazretlerini ziyaretimde ilk sözü şu oldu: `Bugünlerde anınenle uğraşıyordum, yoksa vefat mı etti?`

“Hayır Üstadım, selam ve hürmetleri var; dualarınıza muntazır. Ellerinizden öper` dedim.

“Selam et ve söyle, onu da has talebelerimin arasına alıyorum` dedi. İlave ederek: `Refikanı da, onlara hep dua edeceğim` buyurdular... Annem ve zevcem dindar, birbirlerine bağlı muhlis kişilerdi. Makamları cennet olsun. Tabii, Üstadımızın söylediklerini, selamlarını söyleyince pek memnun oldular.

“Haberim olsaydı seni karşılardım”

“1954 yılında hacca niyet ettim. Burdur`dan gitmek istiyordum. Polis her an başımda. Tarassut altındayım. Burdur`a hareketimden iki gün evvel Sorgu hakimliğinden çağırıldığımı bildirir bir bildiriye `tebliğ` ile bir memur eve geldi. Bütün korkum ve kudsi borçtan beni geri bırakmaları idi. Annem ve zevcemle birlikte niyet etmiştik. Hemen, şimdi rahmete kavuşan ağır ceza hakimlerinden Abdullah Arıg ağabeyi buldum. Vaziyeti anlattım. Dedi: `Sen korkma, ben kefil olurum, seni gönderirim.` Ve ilave etti: `İnşaallah, Cidde`de buluşuruz` dedi. Meğer o da, ilk haccına niyetli imiş..... Hakikaten, ben daha evvel Burdur`dan hacca gitmeme rağmen Medine-i Münevvere dönüşü Cidde`de karşılaştık. O da, ağabeyin iltihasını gösteriyordu. Allah rahmet eylesin...

“1954 yılında Medine-i Münevvere`de muhterem Ali Ulvi Kurucu beyle tanıştık. O beni, vaktiyle van`da müftülük yapmış Hasan Hocaefendiyle tanıştırdı. Meğer, bu zat-ı muhterem Üstad Hazretlerini tanıyan bir kimseyi arar dururmuş. Hattat, Konyalı Abdullah Efendinin dükkânına götürdü. Oturduk. Üstad Hazretlerinden uzun uzun sordu. Dönünce selam ve hürmetlerini tebliğ etmemi, artık Medine-i Münevvere`ye yerleştiğini, evlendiğini, Üstad hazretlerini davet ettiklerini söyledi. `İnşaallah, dönüşte aynen söylerim` dedim. Pek memnun kaldılar.

“Hac farizamı bitirdikten sonra Burdur`a döndüm. Tebrike gelenlerden sonra o günlerde Üstad Hazretleri Isparta`da idiler. Ziyarete gittim. Kendileri çok hasta idiler. Konuşmaları anlaşılmıyordu. Birşeyler söylüyor, biz anlamıyorduk. Sonra bize, Üstadımızın yakınında Zübeyir kardeşimiz naklediyordu. Ben çok üzülmüştüm. Bir aralık, hacca gittiğimi ve eski Van müftülerinden Hasan hocaefendinin selamlarını söyleyince meyyit gibi uzanan Üstadımız yataklarından fırlarcasına `Ne, sen onu gördün mü?`

“Cenab-ı Hak hacca nasib etti, gördüm, Evlendiğini, davet ettiklerini söyledim.

“İnşaallah` dediler. İnceden inceye sordular. `Demek, hacca gittin. Allah mübarek etsin. Eğer haberim olsaydı seni ben karşılardım` buyurdular. `Bu selam bana şifa oldu. Allah senden razı olsun` dediler.

Üstada getirdiğim hediyeler

“O sırada elimde küçük bir paket vardı. Almayacağını bildiğim halde önlerine bıraktım. İçerisinde öyle kıymetli şeyler yoktu. Zenzem, hurma, medine kınası, bir şişe gül yağı ve tesbih. `Bunlar ne?` diye sordular.

“Efendim, bunlar hac hediyesi` dedim.

“Biliyorsun, ben hediye almıyorum. Bunlar mübarek yerlerden gelen hediyeler, Seni de çok severim. Ama parasını vereyim` buyurdular.

“Ben Üstadımı kırarım korkusuyla: `Bunlar pek para tutmaz. Hiç para vermediklerim de var...` dedim. Buna rağmen on kûsür lira hesap çıkardılar. Getirdiğim şeyler o kadar da etmezdi.

“Hatta, şaka yollu, Zübeyir kardeş: `Üstadım, bu hesapta siz aldandınız` dedi.

“Ona gülerek: `Keçeli, sen Abdurrahman`la aramdaki sırrı bilmezsin` buyurdular.

“Ben yine, `Af buyurun bu parayı almayacağım` deyince: `Dur öyleyse` paketimi açıp koku, kına, zenzem ve hurmayı aldılar. `Tesbih sende kalsın` dediler. Buna karşılık mendilini, havlusunu-dur, aklıma geldi-diye bir de tesbih verdiler. Ben tesbihi görünce çok sevindim. Çünkü aynı tesbihi refikam Medine`de görmüş, `bana bundan al` demişti. Ben de `madem bu tesbihi beğendin, namazdan sonra düzine ile alalım, yakınlarımıza da hediye ederiz` demiştim. Fakat, ne hikmettir; o da, ben de unutmuşum. İlk hasta gördüğüm Üstadımızı iyi olarak gülyüzle bizi ayakta uğurlamasından çok sevindim.

“Burdur`a gelince, ilk işim, tesbihi refikama verdim. Yüzüme bakarak: “Demek, bu tesbihi Medine`den aldın, bana haber vermedin` dedi. Ben de: `Bu tesbihi Üstad Hazretleri verdi` dedim. Daha da sevindi. Vefatına kadar bu tesbihi yanından ayırmadı.

“Ben Üstad Hazretlerinin sadece İslam için yaşadığını, bütün derdinin gönüllerdeki paslanmış imanları kurtarmak olduğunu eleme, kederi, hep İslâm için idi. Bunun için yaşamak arzusunu bu büyük şahsiyetle müşahade ettim. Daha ilk ziyaretim hayalimdeki İslam mücahidini bulduğuma inanmıştım. Şahsına yapılan zulümlerden pek bahsetmezlerdi.

“Şunu da yazmadan geçemeyeceğim:

Çantay`ın itirafları

“Birgün Hasan Basri Çantay hoca (merhum) Üstad Hazretlerini meclisin ilk günlerinde Meclis-i Mebusan`a yazdıkları bir mektuptan hafifçe tenkit yollu anlatıyordu. Sözlerine yeni başlamıştı. Hemen eliyle ağzını kapayarak: `Ben bütün sözlerimi geri alıyorum. Söylediklerimi siz de duymamış olun. Biz rahat döşeklerinde uyurken o, Allah yolunda, Resulullah izinde bütün işkence hapslere rağmen İslamı savunuyordu. Ne yazık ki, hiç birimiz onun gibi olmadık` dedi.

“Yüce Mevlamız İslâma hizmet eden şuurlu bütün Müslümanlara rahmetini esirgemesin. Amin.”